

X K 5961/2013

OKROŽNO SODIŠČE V KOPRU

6000 KOPER

obt. GORŠE BRANE

PRITOŽBA

zoper sklep senata Okrožnega sodišča v Kopru,
opr.št. I Ks 5961/2013 (Ks 339/2014), z dne 08.08.2014

na

Višje sodišče v Kopru
2x

Obtoženi Brane Gorše podajam pritožbo zoper sklep senata Okrožnega sodišča v Kopru, opr.št. I Ks 5961/2013 (Ks 339/2014), z dne 08.08.2014, s katerim je bilo ugotovljeno, da so še podani razlogi za pripor in se zato ta podaljša, iz vseh pritožbenih razlogov.

Senat Okrožnega sodišča v Kopru (dalje senat) je podaljšal pripor, ker navaja, da se po pregledu spisa, bistvene okoliščine, zaradi katerih je bil pripor odrejen in podaljšan, niso v ničemer spremenile, zaradi česar ni videti razlogov, ki bi narekovali njegovo odpravo.

Senat navaja, da je dokazano, da sem storil očitana tri kazniva dejanja. S čim je to dokazano, senat ne pove, kakor tudi ne pove, kaj v spisu je pregledal, saj so bile od zadnjega podaljšanja vanj, zaradi očitnega zanikanja pravnih pravil pri sojenju, vložene listine, ki dodatno dokazujejo neobstoj očitanih kaznivih dejanj.

Tako senat ne pojasni nasprotje med podlago za obsodbo poslovne goljufije, po kateri Hidro Koper naj ne bi bil lastnik nepremičnin iz vložka 804 k.o. Bertoki in da naj bi šlo za nepremičnine, ki predstavljajo javno dobro (prvostopni senat je s prekoračitvijo obtožbe te nepremičnine opredelil kot pristaniško infrastrukturo) in listino, ki se sicer vseskozi nahaja v samem spisu (zgodovinski izpisek za vložek 804 k.o. Bertoki) in ob pritožbi dodatno vloženi listinami (ki pa se sicer nanašajo na vknjižbe iz zgodovinskega vložka), po katerih izhaja, da je bil Hidro Koper lastnik nepremičnin iz vložka 804 k.o. Bertoki tako v času pred sprejemom Zakona o lastninjenju nepremičnin v družbeni lasti, kot tudi po sprejemu tega zakona. In drugič, da predmetne nepremičnine niso bile javno dobro niti do leta 1992 (takrat je bila izvršena prodaja nepremičnin iz tega vložka brez vsakih omejitev in kakršnekoli trditve o obstoju javnega dobra), niti po letu 1992, saj se na zaznambo javnega dobra ne nanaša nobena vknjižba v vložku od tega leta dalje (poleg tega tako dejstvo ne izhaja niti iz rednega izpiska za ta vložek, v katerem bi morala biti zaznamba javnega dobra vpisana v listu A2, pa take zaznambe ni). Poleg tega, navedene nepremičnine niso bile javno dobro vse do leta 2010 (ko je MO Koper z nezakonito odločbo opredelila sporne nepremičnine za javno dobro in ukradla lastništvo na njih tedanji družbi Hidro Koper d.o.o., ki je bila dejanska lastnica teh nepremičnin). Prav tako senat ne opredeli nasprotja med trditvijo senata prve stopnje o obstoju pristaniške infrastrukture in dejstvom, da je bila vsa pristaniška infrastruktura v Luki Koper popisana leta 2007 in potem prenesena s strani države s koncesijsko pogodbo v uporabo Luki Koper d.d., pri čemer je v Pomorskem zakoniku jasno zapisano, da pristaniško infrastrukturo predstavljajo »grajene obale, akvatorij, valolomi, pristopi na pomole, naprave za privezovanje, dovozne poti, železniški tiri, vhodi, ograje, kanalizacijsko in vodovodno omrežje, elektroinstalacije, razsvetljava, drugi objekti, ki po namenu služijo varnosti plovbe in varnemu privezu ter nemotenemu izvajanju pristaniških dejavnosti in drugih aktivnosti, navedenih v prvem odstavku tega člena, ter telekomunikacijske instalacije so pristaniška infrastruktura« (32/2 čl. PZ).

Nič od tega ne predstavljajo nepremičnine iz vložka 804 k.o. Bertoki. Ker če bi, potem leta 2010 ne bi mogle postati last MO Koper, ker je pristaniška infrastruktura v Luki Koper v izključni lasti Republike Slovenije. Poleg tega nič od opisanega ni razvidno iz zračnih posnetkov spornih parcel.

S čim je torej dokazana storitev očitnega kaznivega dejanja, ob očitnem nasprotju med izrekom obsodbe in materialnimi dokazi v spisu, senat ni pojasnil, ki ravno tako ni pojasnil, zakaj listin, ki so bil vložene ob pritožbi, očitno ni pregledal.

Senat tudi ni pojasnil, s čim je dokazano, da je bilo storjeno kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja ob dejstvu, da opredelitev uradnega položaja stečajnega upravitelja ni razvidna iz nobenega člena ZPPSL (tudi prvostopenjski senat v pisnem odpravku sodbe ni uspel navesti nobenega člena kot konkretizacijo tega očitka) in dejstvu, da ZPPSL na stečajnega upravitelja v nobeni zakonski določbi ne izvaja javnega pooblastila prenosa oblastnih funkcij države na stečajnega upravitelja. Izvajanje nalog stečajnega

upravitelja, ki so v javnem interesu še ne more pomeniti, da ima stečajni upravitelj položaj uradne osebe. Tako opredelitev zanika že dejstvo, da je stečajni upravitelj dolžan zavarovati svojo odškodninsko odgovornost iz dejavnosti stečajništva s sklenitvijo posebne zavarovalne police. Če bi bil stečajni upravitelj uradna oseba, takega zavarovanja ne bi bil dolžan skleniti, saj bi za njegovo ravnanje odgovarjala država, česar pa v primeru stečajnih upraviteljev ni. Že s tega vidika, stečajni upravitelj ni uradna oseba in torej očitano kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja sploh ni dokazano, ker ga enostavno ni. Prav tako senat ni navedel, kako je ocenil listino, ki je bila vložena v spis ob pritožbi, iz katere izhaja, da je bilo za konkretnega pritožnika že v postopku v Ljubljani ugotovljeno, da po ZPPSL stečajni upravitelj nima položaja uradne osebe (kršitev enakega varstva pravic po čl. 23 Ustave RS). Torej tudi te listine senat očitno ni pregleda, saj bi drugače do nje moral zavzeti ustrezno stališče ob odločanju o podaljšanju pripora,

Tudi očitke pranja denarja, ki temelji na obeh predhodnih očitkih, ki očitno ne obstojita, ni z ničemer dokazan. Iz vseh listinskih dokazov v spisu tako jasno izhaja, da denar, ki je bil predmet transakcij ne izvira iz nobenega kaznivega dejanja, ampak iz zakonite prodaje stečajnega dolžnika kot pravne osebe z vsem njegovim premoženjem, vključno tudi pravicami (lastninsko pravico) na nepremičninah iz vložka 804 k.o. Bertoki, za katere iz vsakokrat veljavne pravne ureditve nesporno izhaja, da so bile v lasti Hidra Koper, kar potrjujejo ustrezne transakcije. Če pa si je zemljiško sodišče samo ustvarilo mnenje, da naj bi šlo za javno dobro, pri čemer nobena taka okoliščina ne izhaja ne iz ustrezne vknjižbe (zaznambe) v zemljiški knjigi, ne iz kake odločbe pristojnega organa (zemljiško sodišče pa sploh nima pristojnosti, da bi samo odločalo o tem vprašanju, ker je njegova edina naloga in pravica, da vodi zemljiško knjigo), ki bi bila izdana do dneva prodaje pravne osebe, pa seveda ne more iti za pravno veljavno stališče nekega sodišča, ker to stališče ni bilo preverjeno v nobenem pritožbenem postopku. Seveda opustitev preveritve napačnega ravnanja zemljiškega sodišča s strani družbe, ki je bila predmet prodaje, ne more biti predmet očitka storjenega kaznivega dejanja pritožnika.

Torej, tudi za ta očitke, ni nobenega dokaza oz. listinski dokazi, ki se nahajajo v spisu, dokazujejo ravno nasprotno, to je, da ni šlo za nobeno pranje denarja.

Torej, senat ni z ničemer ocenil množico okoliščin (listin), ki so se pokazale na podlagi pisnega odpravka sodbe in vloženi pritožb, v katerih se opozarja na zanikanje obstoja vseh materialnih dokazov, ki se nahajajo v sodnem spisu, po prvostopenjskem senatu. Zanikanje obstoja vseh teh dokazov izvaja sedaj tudi senat v izpodbijanem sklepu, ko govori o dokazanosti, ki pa je v očitnem nasprotju z listinskimi dokazi, ki so sedaj v sodnem spisu. Eno temeljnih načel kazenskega postopka je načelo materialne resnice. Ne samo, da je bilo tekom postopka stalno kršeno to načelo (že s strani tožilstva ob vložitvi zahteve za preiskavo, v preiskovalnem postopku in fazi preizkusa obtožnice), saj se je vseskozi sklicevalo le na procesno predpostavko določene faze postopka, dočim se je vsebinski presoji vestno izogibalo in se z ničemer v

nobeni fazi postopka niso presojalo dokazi, ki so se nahajali v spisu in so v celoti razbremenjevali pritožnika podanih očitkov, ampak se to načelo krši tudi po tem, ko je bil izdelan pisni odpravek sodbe in se je na vse nepravilnosti v sodbi že opozorilo.

Senat postavlja trditev o dokazanosti očitanih kaznivih dejanj, pri čemer krši načelo iz čl. 3/1 ZKP.

Konstantno je bila prisotna kršitev načela iz čl. 16 ZKP, ki govori o enakem položaju obdolženca in tožilca. Če se zanika obstoj vseh materialnih dokazov v spisu (kršitev načela iz čl. 17 ZKP) in slepo potrjujejo navedbe tožilstva, ki niso podkrepljene z dokazi, po drugi strani pa dokazi v spisu govore o neutemeljenosti trditev obtožbe, potem ne more biti govora o nobenem enakopravnem položaju strank v postopku, ampak očitnem podrejenem položaju pritožnika.

Zato ne more obstajati nobena podlaga za trditev senata, da so kazniva dejanja dokazana.

Dalje senat trdi, da sem si pridobil premoženjsko korist v znesku 2.252.201,52 EUR, pri čemer pa že v naslednjem odstavku zapiše, da se ne ve, kje so denarna sredstva končala.

Navedeno pomeni, da ne obstoji noben dokaz o tem, da sem si dejansko pridobil kako premoženjsko korist. Po drugi strani, trditev senata, da se ne ve, kam je bil denar nakazan, ni resnična, saj iz bančnega prometa v spisu jasno izhaja, kam je bil denar nakazan. Le sodišču se ni dalo več ukvarjati s tem, da bi se podatki o tem pridobili, ker bi pokazali, da nisem bil prejemnik nobene koristi.

Če senat trdi, da se ne ve, kam je bil denar nakazan (listine v spisu govore sicer drugače), potem ni nobene podlage za trditev, da sem si pridobil kako premoženjsko korist. Tako tudi ni podlage za trditev o kaki težnji po pridobitvi velike premoženjske koristi. Dalje senat trdi, da naj bi povzročil veliko premoženjsko škodo fizičnim in pravnim osebam. Iz česa je ta trditev utemeljena, senat ni zapisal, saj kaj takega ne izhaja niti iz očitkov v obtožnici. V njej ni nobenega očitka, da naj bi kakim fizičnim osebam povzročil škodo. Edina trditev o povzročitvi škode je podana v zvezi z očitkom dejanja poslovne goljufije, ki pa se na podlagi listin v spisu pokaže v celoti za neutemeljeno. Škodo je družbi Hidro Koper d.o.o. z izdajo nezakonite odločbe povzročila MO Koper, pri čemer pa ta družba ni storila prav ničesar, da bi nastanek te škode preprečila.

Tudi iz nobene listine ali dejstva v spisu ne izhaja podlaga za trditev, da sem bil kupec terjatev. Listine izkazujejo, da je bil končni kupec terjatev BS Factor LLC, katerega niti lastnik, niti zastopnik, ali karkoli drugega nisem bil, torej nisem imel nobene povezave s tem podjetjem, zato je trditev, da sem bil kupec terjatev v nasprotju z listinskimi dokazi v spisu.

Tako iz vsega opisanega izhaja, da ne obstoji nobena okoliščina, ki bi kazala na ponovitveno nevarnost. Pri tem odločanju pa je senat storil kršitev večih načel postopka in s tem bistveno procesno kršitev.

Kot sem že večkrat navedel, odvetnik ne nastopa v pravnem prometu, ampak nudi pravno pomoč strankam, zato je trditev senata, da bi na prostosti kot odvetnik lahko ponavljal druga kazniva dejanja, brez vsake opore v spisnih podatkih. Za tako trditev senat nima opore nikjer, saj kot odvetnik nisem bil predmet nobene obravnave v nobenem postopku in še toliko manj v kakem disciplinskem postopku Odvetniške zbornice Slovenije. Torej je ta trditev senata v celoti neresnična.

V točki 4 izpodbijanega sklepa senat navaja, da je bilo tekom postopka ugotovljeno, da so bila visoka denarna sredstva iz stečajne mase nakazana na bančne račune v Avstriji, od tam pa neznano kam. Ta trditev je nasprotna listinskim dokazom v spisu iz katerih je razvidno, da so bila sredstva nato nakazana na družbo SAS holding, katere lastnica in zastopnica je Skrbinškova. Torej, kam je denar šel je znano, pri čemer pa ni prav nobenega dokaza, da bi denar bil nakazan pritožniku. Še več, take trditve ni najti niti v obtožnici. Trditev, da iz tega izhaja okoliščina, da bi utegnil pobegniti in da bi mi preneseno premoženje (pri čemer se trdi, da se ne ve, kam je premoženje šlo) omogočalo nadaljnjo lagodno življenje, je v celoti brez vsake dejanske in dokazne podlage v spisu. Upam le, da je trditev o nekem lagodnem življenju vzeta iz članka PN z dne 16.04.2014, ne pa rezultat neke ocene sodišča, za katero ni nobene podlage; kake druge podlage za trditev o lagodnem življenju senat ni mogel povzeti kje drugje kot le v tem članku.

Kaj je mislil senat z zapisom navedbe v prvem stavku točke 5 izpodbijanega sklepa, ni jasno. Če pa je mislil, da je dovoljeno z zanikanjem materialnih dokazov in neobstojem dokazov izrekat kazenske sankcije ter ob neobstoju vsakega dokaza o pridobljeni premoženjski koristi izrekat ukrep odvzema premoženja tretjim osebam, da bi se polnil proračun države, pa je z varstvom ustavno pravne pravice zakonitosti dejansko konec, saj to pomeni, da se uvaja obdobje zaplomb premoženja, brez podlage za tak ukrep, kar se je zgodilo tudi v konkretnem sodnem postopku.

Senat dalje zapiše, da je zato ukrep sorazmeren glede na določbo čl. 20 Ustave RS.

Ta trditev je nasprotna vsem listinam v spisu iz katerih izhaja, da obtožnica in posledično sodba ne temeljita na materialnih dokazih, ki se nahajajo v spisu, ampak je sodba izdana v nasprotju z njimi.

Zato podaljšanje pripora seveda ne more biti ukrep, ki je sorazmeren v smislu čl. 20 ustave RS.

Glede na vsebino obrazložitve izpodbijanega sklepa je senat odstopil od ustaljene sodne in ustavno pravne prakse, ki se nanaša na tovrstne ukrepe,

pri čemer vse od odreditve pripora dalje ni bilo pojasnjeno, zakaj je do odstopa prišlo in kje so tiste podlage, ki naj bi tak odstop utemeljevale.

Razlogi ponovitvene nevarnosti, bi bili podani, če so kumulativno izpolnjeni naslednji pogoji:

- ko osebnost obtoženega, okolje in razmere v katerih živi ter njegovo dosedanje življenje omogočajo zanesljiv konkretiziran sklep o obstoju realne nevarnosti ponovitve določenega specifičnega kaznivega dejanja
- ko se ugotovi in obrazloži, da obstoji nevarnost ponavljanja takšnega dejanja, ki pomeni ogrožanje varnosti ljudi
- ko ob uporabi načela sorazmernosti sodišče pretehta, ali je v konkretnem primeru varnost ljudi zaradi nevarnosti ponovitve določenega kaznivega dejanja ogrožena do te mere, da odtehta poseg v obtoženčevo pravico do osebne svobode

V konkretnem primeru ni izpolnjen noben od navedenih treh pogojev, prav tako pa senat svoje obrazložitve ni podal v tej smeri ter je uporabil pravne standarde, ki so za odreditev pripora nesprejemljivi.

Ustavno sodišče RS je že v svoji odločbi U-I-18/93 (11.04.1996) in v drugih odločbah (Up 152/06, Up 970/06) opredelilo pogoje, pod katerimi je poseg v osebno svobodo posameznika dopusten. Tako mora sodišče vsakič, ko odloča o priporu iz razloga ponovitvene nevarnosti

- ugotoviti in navesti tiste konkretne okoliščine, iz katerih je možno napraviti na življenskih izkušnjah utemeljen zaključek, da obstaja realna nevarnost in ne zgolj bojazen, da bo obdolženi ponovil določeno specifično kaznivo dejanje
- ugotoviti in obrazložiti, da obstoji nevarnost ponavljanja takšnega dejanja, ki pomeni ogrožanje varnosti ljudi
- ob načelu sorazmernosti pretehtati, ali je v konkretnem primeru varnost ljudi zaradi nevarnosti ponovitve določenega kaznivega dejanja ogrožena do te mere, da odtehta poseg v obdolženčevo pravico do osebne svobode

Ustavno sodišče RS je v odločbi Up 123/95, Up 127/95 zavzelo stališče, da okoliščini storitve in teža očitane kaznivega dejanja sami po sebi ne utemeljujeta sklepa o ponovitveni nevarnosti. Tako je pripor iz razloga ponovitvene nevarnosti mogoče odrediti, ko tudi osebnost osumljenca, okolje in razmere v katerih živi in njegovo dosedanje življenje omogoča zanesljiv konkretiziran sklep o obstoju realne nevarnosti ponovitve nekega specifičnega kaznivega dejanja.

Iz izpodbijanega sklepa ne izhaja nobena konkretna okoliščina, ki bi kazala na to, da bi pritožnik, v kolikor bi bil spuščen na prostost, ponovil očitano mu

kaznivo dejanje, razen zatrjevanja senata, da bi to lahko storil kot odvetnik, pri čemer prav tako ne navede nobene konkretne okoliščine.

Iz izpodbijanega sklepa tako ne izhaja sorazmernost med posegom v pravico pritožnika do svobode in zagotavljanjem varnosti ljudi, pripor pa ni več potreben zaradi poteka kazenskega postopka, ker je ta že končan, njegova pravnomočnost pa na kaj takega ne vpliva.

Po stališču Ustavnega sodišča RS je smisel določbe člena 25 Ustave RS v tem, da prizadeti lahko z vložitvijo pravnega sredstva brani svoje pravne koristi oz. pravne interese. To pa je mogoče le, če je odločitev sodišča v vsaki bistveni točki obrazložena na tako konkreten način, da omogoča kasnejšo presojo (Up-I-25/95, tč. 66).

Ustava RS določa v čl. 20, da se osebo za katero obstoji utemeljen sum, da je storila kaznivo dejanje, sme pripreti samo na podlagi odločbe sodišča, kadar je to neogibno potrebno za potek postopka ali varnost ljudi. Nobena od teh okoliščin v izpodbijanem sklepu ni izkazana. Varnost ljudi, zaradi domnevne nevarnosti, da bi pritožnik ponovil očitano kaznivo dejanje, ni ogrožena do te mere, da bi odtehtala poseg v njegovo pravico do osebne svobode. Glede na trditve o storitvi dejanj v funkciji stečajnega upravitelja, katera ne more več obstajati (funkcija), ni izkazana sorazmernost med težo očitkov in odrejenim ukrepom ter varovano dobrino to je varnostjo ljudi. S tem pa je podana kršitev ustavno zajamčene pravice pritožnika do osebne svobode iz čl. 20 Ustave RS.

Zaradi vsega navedenega menim, da je zagrešena bistvena kršitev določb postopka, zmotno ugotovljeno dejansko stanje ter kršene pravice iz čl. 19, 20, 22, 23, 25 in 27 Ustave RS.

Predlagam, da se pritožbi ugodi in izpodbijani sklep spremeni tako, da se pripor odpravi.

Koper, 10.08.2014

GORŠE BRANE